USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 12. srpna 2019 **odvolání obžalovaného Lukáše L., narozeného xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 7. 6. 2019, č. j. 8 T 81/2019 - 1226, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného Lukáše L. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 7. 6. 2019, č. j. 8 T 81/2019 - 1226, byl obžalovaný Lukáš L. uznán vinným v bodech ad 1), 3) - 10) výroku pokusem zločinu podvodu podle § 21 odstavec 1 k § 209 odstavec 1, odstavec 2, odstavec 4 písmeno d) trestního zákoníku (dále jen „TrZ“) a v bodě ad 2) výroku přečinem vydírání podle § 175 odstavec 1 TrZ. Za tuto trestnou činnost a sbíhající se přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1 TrZ z rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 4 T 65/2018, mu nalézací soud uložil podle § 209 odstavec 4 TrZ a § 43 odstavec 2 TrZ souhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let a osmi měsíců, pro jehož výkon ho zařadil podle § 56 odstavec 2 písmeno a) TrZ do věznice s ostrahou. Podle § 43 odstavec 2, věty druhé TrZ zároveň zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 4 T 65/2018, spolu se všemi dalšími rozhodnutími na tento výrok obsahově navazujícími, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu (dále jen „tr. ř.“) pak rozhodl, že obžalovaný je povinen zaplatit na náhradě škody poškozeným Ing. Petru S. (gen.) částku 150 000 Kč, Martině T. (gen.) částku 50 000 Kč, Danielu S. (gen.) částku 3 200 Kč, Lucii L. (gen.) částku 2 050 Kč, Josefu K. (gen.) částku 4 200 Kč, Karolíně M. (gen.) částku 1 600 Kč, Jaroslavu Š. (gen.) částku 12 000 Kč a Lucii K. (gen.) částku 420 Kč.
2. Rozsudek soudu I. stupně napadl obžalovaný Lukáš L. v zákonné lhůtě písemně odůvodněným odvoláním, které zaměřil proti výroku o vině v bodech ad 4), 6) a 9) a výroku o trestu (č. l. 1236, 1250 - 1251).

Shodu s prvopisem potvrzuje Olga Lysoňová
Vypravila Hana Kocurová

3. V podaném odvolání obžalovaný stran skutku v bodě ad 4) výroku o vině rozsudku namítal, že poškozená Martina T. si nárokuje škodu ve výši 50 000 Kč, byť jí žádná taková újma na majetku nevznikla. Zdůraznil, že poškozená mu nikdy částku 50 000 Kč nepůjčila, a i přesto po něm chce vrátit peníze, které si od ní nepřevzal. Uvedl, že v hotelu jmenované se ubytoval za 800 Kč/den na dobu přibližně jednoho měsíce, což činí 24 000 Kč. Nebydlel však celou dobu na stejném pokoji, když měnil pokoje s různou cenou. I kdyby k této částce přihlédl, zbylých 25 000 Kč mu manželé T. nepůjčili, a pokud, tak maximálně 10 000 Kč. Oproti tomu jim prodal různé věci jako je notebook, fotoaparát, mobilní telefon, tablet a hodinky v ceně několika tisíc Kč. Obžalovaný označil Lukáše T. za alkoholika, jemuž se líbilo jím užívané vozidlo Audi Q7, které od něj chtěl koupit. Jednou mu nabídl částku 5 000 Kč, pakliže mu vůz půjčí na 4 dny k užívání, s čímž souhlasil. Když mu vozidlo poté vrátil, bylo špinavé, přičemž v servisu RT Torax zjistili, že jsou poškozená ramena kol, za což mu naúčtovali přibližně 15 000 Kč za opravu. Dodal, že u manželů T. se navíc nacházejí další věci – příslušenství k tomuto vozu v ceně několika tisíc Kč. Odvolatel měl tudíž za to, že poškozená Martina T. uvádí mylné informace, když vychází z podepsané smlouvy k vozu, kde byla cena dohodnuta pod vlivem alkoholu. Poškození mu i přesto nezaplatili dost věcí, jelikož se vymlouvají, že na to nemají. Lukáš T. se mu naopak vysmál, pokud po něm chtěl peníze za opravu vozu.

4. K bodu 6) výroku o vině rozsudku obžalovaný uvedl, že od nikoho žádné peněžní prostředky nevylákal, přičemž Lucie L. se mu ozvala sama na inzerát, že chce koupit nabízené věci. Než se obchod uskutečnil, prodal tyto věci jinde a peníze ji po částech posílal zpět na účet. Vše se odesílalo z účtu Libuše K., k němuž měl přístup z mobilní aplikace. Jakmile chtěl poškozené vrátit i zbylou část, zjistil, že k danému účtu již nemá přístup a teprve u soudu se dozvěděl, že paní K. byla v bance a přístup mu zrušila. Od té doby neměl bankovní spojení, když zablokováním přístupu k účtu mu začaly potíže. Nebylo to však jeho záměrem.

5. K bodu 9) výroku o vině rozsudku Lukáš L. uvedl, že od poškozeného Jaroslava Š. si půjčil 7 000 Kč a nikoliv 12 000 Kč, jak je uvedeno v rozsudku. Částku 7 000 Kč chtěl půjčit proto, jelikož šlo o nájem, přičemž poškozený mu v minulosti peníze půjčil již vícekrát a vždy je dostal zpět. Také v tomto případě mu chtěl požadovanou částku vrátit. Kontaktoval ho proto prostřednictvím SMS a po poškozeném chtěl číslo účtu, na které by mu peníze zaslal. Poškozený však nereagoval, a když se později ozval, sdělil mu, že mu číslo účtu nedá. Poté mu přišla nějaká divná SMS zpráva, která byla podepsána právníkem Jaroslava Š. Odepsal, že i nadále chce číslo jeho účtu, aby mu půjčku mohl vrátit. Pak komunikace mezi nimi ustala a bylo na něj podáno trestní oznámení. Obžalovaný připustil, že poškozenému vypsal směnku, ale bez částky a adresy, jen s podpisem a jménem, nic víc, což může potvrdit i grafolog.

6. V neposlední řadě obžalovaný zmínil, že uložený nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti roků a osmi měsíců je nepřiměřeně přísný, byť jde o trest souhrnný. Zdůraznil, že vůči němu je vedeno ještě jedno trestní řízení, a proto se domáhal uložení trestní sankce mírnější.

7. Navrhoval tudíž, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek soudu I. stupně a věc mu vrátil k dalšímu projednání a rozhodnutí.

8. Odvolání bylo podáno včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odstavec 1 tr. ř.), oprávněnou osobou [§ 246 odstavec 1 písmeno b) tr. ř.] a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 tr. ř.), neshledal ani jiné důvody k jeho zamítnutí dle § 253 odstavec 1 tr. ř. nebo odmítnutí dle § 253 odstavec 3 tr. ř.

9. Krajský soud z podnětu opravného prostředku obžalovaného přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k následujícím závěrům.

Shodu s prvopisem potvrzuje Olga Lysoňová
Vypravila Hana Kocurová

10. V řízení, jež rozsudku předcházelo, odvolací soud neshledal žádné podstatné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva na obhajobu. Nebylo tedy důvodu k jeho zrušení podle § 258 odstavec 1 písmeno a) tr. ř.

11. Přezkoumáním napadeného rozsudku krajský soud zjistil, že ve vztahu k jednání obžalovaného popsanému pod body 4), 6) a 9) výroku o vině se okresní soud správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Podrobně rozvedl, které důkazy provedl, jak je vyhodnotil, jak se v této části rozsudku vypořádal s obhajobou obžalovaného a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a jeho odůvodnění svým obsahem odpovídá kritériím uvedeným v § 125 tr. ř. Nalézací soud provedl veškeré dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném v souladu s § 2 odstavcem 5 tr. ř., čímž zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Provedené důkazy poté hodnotil ve smyslu § 2 odstavec 6 tr. ř., při řádném uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Dbal na to, aby byly stejně objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaného. V tomto směru krajský soud pochybení rozsudku soudu I. stupně, namítané obžalovaným zcela nesprávného zjištění skutkového stavu věci, neshledal. Okresnímu soudu nelze vytknout, že by některý podstatný a stěžejní důkaz neprovedl, nebo že by hodnocení důkazů provedl v rozporu se zákonem či pravidly formální logiky. Vzhledem k tomu bylo možno plně odkázat na odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, se kterým se krajský soud zcela ztotožnil, když by šlo o konstatování téhož. Odvolací soud přitom plně respektoval i hodnocení důkazů provedených nalézacím soudem, jímž je ve smyslu § 263 odstavec 7, věty poslední tr. ř. vázán.

12. K odvolacím námitkám obžalovaného krajský soud uvádí, že tyto jsou již jen opakováním jeho obhajoby uplatněné v průběhu vedeného trestního řízení, s nimiž se okresní soud v dostatečném rozsudku vypořádal. Přesto však krajský soud považuje nad rámec uvedeného za důležité k výhradám odvolatele konstatovat následující.

13. V předmětné trestní věci obžalovaný Lukáš L. v průběhu přípravného řízení ke skutku popsanému v bodě 4) výroku o vině rozsudku uvedl, že u manželů T. se vše vyhrotilo, až to dopadlo tak, jak to dopadlo. Vůz Audi Q7 jim prodal, jelikož ho neustále chtěli. Předtím jim vozidlo zapůjčil na víkend na Ostravici, avšak vrátili mu ho špinavé a poškozené, v důsledku čehož byl nucen dát ho k opravě do servisu RT Torax, ale nepočítal s tím, že vše bude stát 120 000 Kč. V předmětné době Lukáš T. zavolal do autoservisu i Lence K., od níž se dozvěděl, že vůz je leasingové společnosti. K. se začala bát, začala o tom mluvit a T. po ní chtěl, aby odstoupila od leasingové smlouvy s tím, že by leasing následně převzal, s čímž ale nesouhlasila. Celá komunikace pak uvázla na bodu mrazu, respektive realizovala se pouze ve formě smajlíků. Obžalovaný nedokázal říci, zda manželům T. sdělil, že vozidlo Audi Q7 v době podpisu kupní smlouvy nebylo jeho majetkem. Připustil, že si od nich půjčoval peníze, nevěděl však kolik. Dodal, že jim nějaké věci také prodal. Pakliže mu byla předložena listina označená jako „pokladní doklad příjmový," znějící na částku 50 000 Kč ze dne 24. 6. 2018, kde bylo uvedeno, že peníze od Martiny T. přijal, obžalovaný konstatoval, že podpis je jeho, když doklad skutečně podepsal. Smlouvu však nikdy neviděl. Manželům T. vůz původně slíbil za 100 000 Kč, a jelikož jim něco dlužil za nájem, dlužné částky od 100 000 Kč odpočítával. Doklad na 50 000 Kč byl vystaven proto, že Lukáši T. řekl, že potřebuje půjčit peníze, konkrétně 2 000 Kč, což on nechtěl, a když mu slíbil, že mu vůz prodá za 90 000 Kč, hotovost mu vydal. Tím se částka postupně měnila a snižovala. Dle jeho názoru 50 000 Kč neodpovídá tomu, co mu Martina a Lukáš T. postupně dali v hotovosti, byť připustil, že doklad podepsal, když jmenovaní mu někdy půjčovali peníze za věci, které jim dal do zástavy. Manželé T. věděli o tom, že si chtěl koupit nový vůz, kdy Audi Q7 mělo jít do šrotu. Vyjádřil se také, že nevlastní řidičské oprávnění, které nikdy neměl. Obžalovaný uvedl, že kupní smlouva byla skutečně uzavřena mezi ním a Martinou T. dne 25. 6. 2018 (č. l. 143 - 149).

14. V dalším průběhu přípravného řízení již obžalovaný využil svého zákonného práva nevypovídat dle § 33 odstavec 1 tr. ř. a výpověď odepřel (č. l. 158 - 159, 161). U hlavního líčení konaného před

soudem I. stupně se k trestné činnosti zcela bezvýhradně doznal s tím, že se cítí být vinen dle obžaloby v celém rozsahu a již nechce nic podrobně rozvádět. Dodal, že vše je v podstatě popsáno ve spise, a jelikož se dostal do složité životní situace, bylo toho stále víc a víc a bylo to horší, čímž páchal trestnou činnost. Svého jednání litoval (č. l. 1213).

15. Okresní soud k takto postavené obhajobě obžalovaného uvedl, že byla vyvrácena výpověďmi svědků Martinou T. (č. l. 291 - 296) a Lukáše T. (č. l. 309 - 318), kteří opakovaně popsali jednání s Lukášem L. stran koupě automobilu Audi Q7, přičemž jejich výpovědi byly v souladu i s objektivními listinnými důkazy v podobě kupní smlouvy, včetně pokladního dokladu potvrzujícího uzavření této smlouvy a zaplacení částky 50 000 Kč za vůz. Listiny týkající se předmětného automobilu, především leasingová smlouva, pak potvrzovaly, že vozidlo měla na tzv. operativní leasing v nájmu partnerka obžalovaného Lenka K., což v rámci svého výslechu i potvrdila. Takovému hodnocení důkazů týkajícímu se skutku popsanému v bodě ad 4) výroku o vině rozsudku krajský soud musel plně přisvědčit. Z výpovědi svědků Martiny a Lukáše T. totiž jednoznačně vyplynuly okolnosti, za kterých si u nich obžalovaný Lukáš L. sjednal dne 25. 5. 2018 třídenní pobyt v jejich penzionu v xxx na ul. xxx, který zde následně prodloužil. Svědci potvrdili, že obžalovaný u nich byl ubytován, vybral si nejlepší dvoulůžkový pokoj a jelikož neměl objednanou stravu, občas mu uvařili kávu či mu vyprali prádlo, takže se vzájemně skamarádili a po čase si začali tykat. Obžalovaný se k nim choval mile a vstřícně, vozil jim kávu z benzinky, bagety či jiné jídlo, jako oběd z kantýny, což hradil ze svých peněz. V danou dobu neměl asi 20 dnů uhrazeno ubytování, takže za něj dlužil. Přišel však s tím, že by si koupil novou Audi A7, přičemž vůz, s nímž parkoval před penzionem – Audi Q7 hodlal dát do šrotu. Jelikož se jim vozidlo líbilo, nabídl jim, že jim ho prodá za cenu 100 000 Kč, s čímž souhlasili. Stran vozidla Audi A7 jim dokonce ukazoval zálohovou fakturu vstavenou autosalonem Auto Heller Ostrava ze dne 18. 5. 2018. Nabyli tak dojmu, že je solventní a peníze pro něj nejsou žádný problém. Prvotní kupní cena za vozidlo byla stanovena na částku 100 000 Kč. Jelikož jim však obžalovaný neustále dlužil peníze, postupně se tato částka snižovala, nejprve na 80 000 Kč, pak na 50 000 Kč. Obžalovaný si totiž od nich půjčoval různé částky, například 8 000 Kč až po 1 000 Kč, které potřeboval na plínky pro narozené dítě, jídlo nebo jiné běžné výdaje. Na oplátku jim snižoval kupní cenu vozidla, ze které se odečítaly zapůjčené částky. Takto od nich postupně vylákal 50 000 Kč, která sestávala z dlužného nájmu za ubytování v penzionu a všech zapůjčených peněz, čímž se kupní cena za vůz Audi Q7 dostala až na částku 50 000 Kč. Dne 24. 6. 2018 obžalovaný vystavil příjmový pokladní doklad na částku v této výši, kterou měl obdržet za prodej vozidla Audi Q7, čímž by vůči Martině T. srovnal svůj dluh a auto by tím bylo ze strany poškozené zcela doplaceno. O prodeji vozidla za konečnou kupní cenu 50 000 Kč spolu sepsali dne 25. 6. 2018 novou kupní smlouvu v rámci, níž obžalovaný prohlásil, že je výlučným vlastníkem daného vozidla a ujednali si, že vlastnické právo tím přejde na poškozenou Martinu T. Jmenovaná však od obžalovaného neobdržela technický průkaz ani osvědčení o registraci tohoto vozidla s tím, že vůz se nachází v autoservisu. Jak poškozená Martina T., tak svědek Lukáš T. potvrdili, že až poté se dozvěděli, že vozidlo nikdy nebylo majetkem obžalovaného, ale patří společnosti Evropská leasingová s.r.o. a jeho uživatelem je na základě leasingové smlouvy družka obžalovaného Lenka K. Jakmile po obžalovaném chtěli vrátit peníze, vysmíval se jim, byl arogantní, vyhrožoval jim a následně s nimi přestal komunikovat s poukazem, že z toho budou mít problémy. Po odstěhování se z penzionu s nimi přestal komunikovat úplně.

16. Okresní soud neměl důvod svědeckým výpovědím poškozené Martiny T. a Lukáše T. nevěřit, zvláště pokud byli tito svědci v přípravném řízení policejním orgánem řádně poučeni podle §§ 100 a 101 tr. ř. o své povinnosti hovořit úplnou pravdu, nic nezamlčovat, jakož i o trestně-právních následcích křivé výpovědi a křivého obvinění. Pakliže se ve věci vyjádřili, činili tak s plným vědomím, že jednotlivé informace o osobě obžalovaného a jím páchané trestné činnosti nesmí být nijak lživé, zkreslené, záměrně pozměněné či z jejich strany blokované. Ostatně obžalovaný sám připustil, že jelikož svědci o vozidlo Audi Q7 stáli, nabídl jim jej k prodeji za částku 100 000 Kč a oproti jednotlivým půjčkám snižoval jeho kupní cenu. Odvolatel toliko nesouhlasil s výší

způsobené škody, která dosáhla částky 50 000 Kč. Okresní ani krajský soud však o správnosti výše takto způsobené škody neměl žádných pochybností, stejně jako nepochyboval o věrohodnosti výpovědí svědků Martiny a Lukáše T. Jak již soud I. stupně správně zdůraznil, věrohodnost výpovědí jmenovaných svědků byla jednoznačně podporována listinnými důkazy v podobě kupní smlouvy, včetně pokladního dokladu potvrzujícího uzavření dané smlouvy a zaplacení částky 50 000 Kč za automobil. Obžalovaný příjmový pokladní doklad sám podepsal, když podpis na něm označil za vlastní. Manželům T. přitom nabízel ke koupi vozidlo, jehož nebyl vlastníkem, když ohledně něj měla uzavřenu smlouvu o operativním leasingu jeho partnerka Lenka K., která tuto skutečnost i potvrdila. Vzhledem k tomu okresní soud nepochybil, pokud dospěl k jednoznačnému závěru, že svědecké výpovědi Martiny a Lukáše T. jsou plně věrohodné. Je nutno dodat, že výpovědi svědků byly přesvědčivé nejen stran okolností obžalovaným spáchané trestné činnosti, ale i způsobené škody, o čemž svědčila právě řada důkazů listinných. Obžalovaný předmětný vůz Audi Q7 nikdy nevlastnil, měl jej toliko ve faktickém užívání, přičemž manžele T. jen mylně utvrzoval v přesvědčení, že je jeho výlučným vlastníkem, a že tedy je oprávněn jim věc prodat. Záměrem takového jednání obžalovaného však bylo toliko o nich vylákat finanční prostředky či jim neplatit za ubytování, což se také stalo. Odvolací námitky obžalovaného stran skutku pod bodem ad 4) výroku o vině napadeného rozsudku tím rozhodně nemohly obstát.

17. Obdobně krajský soud odmítl výhradu odvolatele stran protiprávního jednání popsaného v bodě 6) výroku o vině rozsudku. Obžalovaný v průběhu přípravného řízení ohledně tohoto skutku využil svého zákonného práva nevypovídat dle § 33 odstavec 1 tr. ř. a výpověď odepřel (č. l. 158 - 159, 161). U hlavního líčení se k trestné činnosti včetně této bezvýhradně doznal. Jeho obhajoba uplatněná v rámci podaného odvolání, že Lucii L. hodlal vrátit peněžní prostředky jí zaslané za věci nerealizovaného prodeje airsoftového vybavení sestávajícího z oblečení, přilby, vysílačky, maskovací sítě a zbraně v souhrnné výši 5 000 Kč, což se mu však nepodařilo, neboť mu v mezidobí Libuše K. zrušila v bance přístup k účtu, však nemohla obstát.

18. Okresní soud zcela správně poukazoval na svědeckou výpověď poškozené Lucie L. (č. l. 239 - 243), která popsala okolnosti zaslání platby 5 000 Kč obžalovanému za předmětné věci, a to na základě inzerátu zveřejněného na internetovém portálu www.sbazar.cz s tím, že balík měl dorazit službou PPL, což jí sdělil přímo Lukáš L. Krátce po prodeji zboží ji upozorňoval, že může nastat časová prodleva s doručením věcí, a to z důvodu skenování balíku, jelikož zasílá zbraň. Když se po týdnu nic nedělo, napsala obžalovanému SMS zprávu, na což jí odpověděl, že balíky zaslal, avšak neví, kde je chyba. Po dalších čtyřech dnech, kdy se stále nic nedělo, mu opět poslala SMS zprávu, na kterou jí odepsal, že si jede pro balík. Dozvěděla se přitom, že měl poslat věci na nesprávnou adresu. Chování obžalovaného jí přišlo podezřelé, protože měl poslat balíky dva a hovořil pouze o jednom z nich. Z těchto důvodů mu svědkyně následující den zavolala a obžalovaný jí uvedl, že balíky posílá znovu přes Českou poštu s. p., ale že se na poštu nedostane, jelikož se stará o nezletilé dítě. Po dalších třech dnech mu poslala znovu SMS zprávu, jak to vypadá, na kterou jí odpověděl, že chodí do práce a je momentálně mimo. Poškozená zdůraznila, že v tuto chvíli již požadovala vrácení peněz s poukazem, že zboží nechce. Obžalovaný odvětil, že s tím nemá problém a dotazoval se na adresu, kam má peníze zaslat. Vzájemná komunikace takto probíhala od 9. 7. 2018 do poloviny tohoto měsíce. Posléze jí obžalovaný napsal, že na zaslání peněz nemá čas, nicméně dne 17. 7. 2018 jí od něj přišla částka 1 200 Kč a dne 30. 7. 2018 další platba – 2 000 Kč. Potom si dopisovali, kdy pošle i zbytek peněz, avšak obžalovaný se již vymlouval na různé skutečnosti a částku 2 050 Kč jí nikdy nezaslal.

19. Již z uvedeného je zřejmé, že obhajoba obžalovaného nemohla obstát. Krajský soud konstatuje, že odvolatel sám připustil, že v době, kdy prostřednictvím internetového serveru www.sbazar.cz nabízel k prodeji airsoftové vybavení, které zakoupila poškozená Lucie L. za částku 5 000 Kč, tyto věci již neměl, neboť je prodal jinde. Jím zaslané platby ve výši 1 200 Kč, respektive 2 000 Kč, tím směřovaly pouze k náhradě způsobené škody, neboť obžalovaný se po vylákání částky 5 000 Kč od poškozené s touto snažil pouze finančně vyrovnat. Daná skutečnost tedy nemá žádný vliv na

skutková zjištění učiněná soudem I. stupně, ani použitou právní kvalifikaci skutku v bodě 6) výroku o vině daného rozsudku. Z chování obžalovaného totiž jednoznačně vyplynulo, že jeho záměrem nebylo poškozené jí zaplacené zboží zaslat, ale toliko vylákat od ní finanční prostředky, což se také stalo. Jelikož se pak Lucie L. opakovaně domáhala vrácení peněz, jejich úhradu neustále oddaloval různými výmluvami, jak byly konstatovány shora. Samotný fakt, že mu přístup k peněžnímu účtu byl zrušen třetí osobou ještě neznamená, že poškozené zbytek způsobené majetkové újmy ve výši 2 050 Kč nemohl zaslat jinou formou, například poštovní poukázkou na adresu, kterou mu Lucie L. sdělila. Vznesené odvolací námitky jsou tak ryze účelové, vedené snahou obžalovaného z vytýkané trestné činnosti ve vztahu k tomuto skutku se vyvinit, se záměrem zbavit se za něj trestní odpovědnosti. Ve zbytku odvolací soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje, když okresní soud důvodně poukazoval na to, že stran popsaného skutku byl obžalovaný dále usvědčován důkazy listinnými, jako je identifikace uživatele účtu na internetovém portálu www.sbazar.cz na jméno „lucas brasi," výpisem z příslušného účtu u Moneta Money Bank a.s., jakož i telefonním číslem, které užíval a vzájemnou textovou komunikací mezi ním a poškozenou Lucií L.

20. V obdobném duchu jsou i odvolací námitky obžalovaného ve vztahu ke skutku v bodě 9) výroku o vině rozsudku. Obžalovaný v průběhu přípravného řízení k takovému jednání nevypovídal, když využil svého zákonného práva dle § 33 odstavec 1 tr. ř. a výpověď odepřel (č. l. 158 - 159, 161). Teprve u hlavního líčení se i k tomuto skutku zcela doznal (č. l. 1213). Pakliže aktuálně v rámci podaného odvolání namítá, že Jaroslav Š. mu neposkytl půjčku 12 000 Kč, ale toliko 7 000 Kč, což byla platba za nájem, a když mu předmětnou částku chtěl vrátit, poškozený mu nechtěl sdělit číslo účtu, ani tato obhajoba nemohla obstát. Jednání obžalovaného Lukáše L. bylo nesporně prokázáno právě svědeckou výpovědí poškozeného Jaroslava Š. (č. l. 268 - 272) v rámci, níž potvrdil, že obžalovaný mu v průběhu cesty taxi z Heřmanic do Ostravy-Poruby ke své osobě sdělil, že pracuje ve společnosti xxx s výdělkem kolem 50 000 Kč měsíčně a je vlastníkem vozidla Audi Q7, čímž u něj navodil dojem velmi dobrých majetkových poměrů. V této situaci se od něj dozvěděl, že potřebuje půjčit peníze na kauci za byt ve výši 12 000 Kč, kterou by mu vrátil do 3 dnů. Dozvěděl se také, což obžalovaný neustále opakoval, že jinak ztratí práci, přičemž má doma nezletilé dítě. Slitoval se proto nad ním a částku 12 000 Kč mu půjčil s tím, že při jejím vydání vystavil směnku bez protestu na tuto částku s datem splatnosti 23. 7. 2018. Poškozený popsal následný sled událostí, kdy obžalovaného opakovaně telefonicky kontaktoval za účelem splácení dluhu, avšak ten jen sliboval úhradu částky 12 000 Kč, kterou mu nikdy ani z části nevrátil. Svědek Jaroslav Š. připustil, že k poskytnutí půjčky ho přesvědčily právě řeči obžalovaného, když věřil, že je zaměstnán v solidním zaměstnání a vydělává slušné peníze. Navíc chodil i slušně oblečený a měl drahé auto. O exekucích nikdy nehovořil. Již z tohoto důvodu je zřejmé, že obhajoba obžalovaným nově uplatněná v podaném opravném prostředku má povahu účelovosti, která má vést toliko k vyvinění jmenovaného z trestné činnosti za daný skutek. Pro úplnost krajský soud dodává, že vina obžalovaného ve vztahu k tomuto skutku je dále bezpečně prokázána i podepsanou směnkou na částku 12 000 Kč bez protestu s datem splatnosti 23. 7. 2018, jak ji k důkazu provedl již soud I. stupně.

21. Proto i krajský soud považoval okruh důkazů svědčících o vině obžalovaného Lukáše L. za uzavřený a ztotožnil se se stanoviskem soudu nalézacího. Krajský soud nemohl přisvědčit žádné z námitek odvolatele stran skutků pod body ad 4), 6) či 9) výroku o vině napadeného rozsudku, když všechny soudem I. stupně provedené důkazy přímé i nepřímé ve svém souhrnu tvořily logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících důkazů, které vcelku shodně a spolehlivě dokazovaly skutečnosti popsané v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku. Z takto dokazovaných skutečností bylo možno vyvodit toliko jediný závěr o vině obžalovaného Lukáše L., a to při současném vyloučení možnosti závěru jiného. Odvolací soud se ztotožnil i s hodnocením provedených důkazů okresního soudu, na něž pro stručnost opět odkazuje, jelikož by šlo o konstatování téhož (viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR publikované

pod č. R 138/1968-IV Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek ve věcech trestních). Odvolací námitky obžalovaného jsou tak ve vztahu ke skutku pod bodem 4) výroku již jen opakováním jeho obhajoby uplatněné v průběhu vedeného trestního řízení, s nimiž se okresní soud v potřebném rozsahu vypořádal, a ve vztahu ke skutkům v bodech 6) a 9) výroku o vině rozsudku byly vyvráceny důkazy provedenými soudem I. stupně.

22. Pokud jde o jednání obžalovaného popsané v bodech ad 1) - 3), 5), 7) - 8) a 10) výroku o vině rozsudku, obžalovaný jej nikterak nerozporoval, když nenamítal nesprávnost skutkových zjištění okresního soudu, jejich nejasnost či neúplnost anebo porušení norem TrZ. V této části proto bylo možno plně odkázat na odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně.

23. Pokud jde o protiprávní jednání odvolatele v bodech 1), 3) - 10) výroku o vině rozsudku, okresní soud ho po právní stránce kvalifikoval jako pokus zločinu podvodu podle § 21 odstavec 1 k § 209 odstavec 1, odstavec 2, odstavec 4 písmeno d) TrZ s tím, že Lukáš L. se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a zamlčel podstatné skutečnosti, byl za takový čin v posledních třech letech potrestán a způsobil tak značnou škodu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo. Krajský soud nemá žádných výhrad proti právní kvalifikaci jednání obžalovaného ve stádiu pokusu, když nedokonaný zůstal toliko skutek v bodě ad 3) výroku o vině rozsudku, kde Lukáš L. požadoval po Jindřichu Koláčkovi zapůjčení částky ve výši nejméně 300 000 Kč, kterou se od něj pokusil vylákat. Pokud však jde o další skutky (dílčí útoky pokračování) popsané v bodech ad 1) a 4) - 10) výroku o vině, zde obžalovaný své jednání vůči poškozeným již dokonal, neboť sebe obohatil tím, že jmenované uvedl v omyl a zamlčel podstatné skutečnosti, přičemž byl za takový čin v posledních třech letech potrestán. Způsobená škoda zde v souhrnu dosáhla částky 223 610 Kč. Okresní soud proto pokračující jednání obžalovaného pod body ad 1), 3) - 10) výroku o vině rozsudku po právní stránce měl kvalifikovat jako zločin podvodu podle § 209 odstavec 1, odstavec 2, odstavec 4 písmeno d) TrZ dílem dokonaný [ad 1), 4) - 10) výroku] a dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odstavec 1 k § 209 odstavec 1, odstavec 2, odstavec 4 písmeno d) TrZ [ad 3) výroku], neboť způsobená majetková škoda dosáhla v součtu škody značné, tedy ve smyslu § 138 odstavec 1 TrZ nejméně 500 000 Kč, když Lukáš L. na poškozených vylákal peněžní částku ve výši 223 610 Kč a o vylákání další peněžní částky ve výši 300 000 Kč se pokusil. Jelikož však v neprospěch obžalovaného nebylo státním zástupcem podáno odvolání, nemohl již krajský soud takovou vadu rozsudku soudu I. stupně týkající se použité právní kvalifikace napravit, protože by se tím zhoršilo postavení Lukáše L. (§ 259 odstavec 4 tr. ř.). Okresní soud byl proto na danou vadu rozsudku toliko upozorněn.

24. Následně byl ve vztahu k obžalovanému přezkoumán výrok o trestu, kde krajský soud již žádné vady rozsudku soudu I. stupně nezaznamenal. Neshledal tedy důvodnými ani odvolací námitky obžalovaného, že jde o nepřiměřeně přísnou trestní sankci.

25. Odvolací soud konstatuje, že okresní soud věnoval patřičnou pozornost hodnocení dosavadního způsobu chování a jednání Lukáše L., kdy důsledně zohlednil jeho trestní i přestupkovou minulost, povahu a závažnost spáchaného zločinu, poměry pachatele a možnosti jeho nápravy. Podrobně hodnotil také všechny okolnosti mu polehčující a přitěžující ve smyslu §§ 41 - 42 TrZ. Důvodně poukazoval na fakt, že obžalovaný je tzv. speciálním recidivistou, který se v minulosti opakovaně dopustil řady trestných činů proti majetku, za něž mu byly ukládány jak tresty výchovné, tedy podmíněné, tak alternativní v podobě obecně prospěšných prací, anebo převážně již nepodmíněné v různých i citelných výměrách. Na hodnocení těchto skutečností rozhodných pro druh a výměru ukládaného trestu z hledisek ustanovení §§ 37 - 39 TrZ, jak je zachyceno v odůvodnění napadeného rozsudku na straně 11 v bodě 12., proto krajský soud zcela odkazuje, když by šlo o konstatování téhož. Obžalovaný má v aktuálním opise z evidence rejstříku trestů z rozmezí let 1998 - 2019 celkem 17 záznamů, kdy naposledy byl propuštěn na svobodu dne 1. 3. 2017 poté, co vykonal důrazný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti roků a dvou měsíců z rozsudku Okresního

soudu v Opavě ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 2 T 70/2011, za zcela totožnou trestnou činnost. Je zřejmé, že ani z takto citelného nepodmíněného trestu si nevzal žádné ponaučení, čímž se kýžený efekt nápravy u něj nedostavil. Ani předchozí mu ukládané výrazné trestní sankce totiž nevedly k nápravě obžalovaného, tedy k tomu, aby do budoucna vedl řádný život a již nepáchal další trestnou činnost především majetkové povahy.

26. Pokud proto krajský soud posuzoval veškerá zákonná kritéria rozhodná pro stanovení druhu trestu a jeho výměry ve smyslu §§ 37 - 39 TrZ, stejně jako soud I. stupně dospěl k závěru, že na obžalovaného nelze působit jiným než nepodmíněným trestem odnětí svobody. Okresní soud odvolateli v duchu zásad uvedených v § 43 odstavec 2 TrZ správně ukládal nepodmíněný trest jako souhrnný, a to i za sbíhající se přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1 TrZ, kterým byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 4 T 65/2018, na jehož podkladě byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců, se zařazením do věznice s ostrahou. Vytýkané trestné činnosti se totiž obžalovaný dopustil předtím, než byl citovaným rozsudkem soudu I. stupně odsouzen za jeho jiný trestný čin. S ohledem na povahu a závažnost spáchaného zločinu, stejně jako přečinu s ním se sbíhajícího, poměry obžalovaného, jeho dosavadní závadový způsob života a možnosti nápravy, pak odvolací soud vyhodnotil, že uložená souhrnná trestní sankce v trvání pěti roků a osmi měsíců není nepřiměřeně přísná, když trest odnětí svobody mu byl uložen jen mírně nad polovinou rozpětí zákonné trestní sazby odvíjející se od § 209 odstavec 4 TrZ, která činí od dvou roků do osmi let odnětí svobody. Je třeba zdůraznit, že jde v pořadí již o čtrnácté odsouzení obžalovaného za majetkovou trestnou činnost a jeho celkově osmnácté. V minulosti obžalovaný navíc byl odsouzen hned v jedenácti případech přímo za trestné činy podvodu. Uložená trestní sankce je proto zcela přiměřená a odpovídající ve smyslu §§ 37 - 39 TrZ, čímž rozhodně může obstát.

27. Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný Lukáš L. správně zařazen podle § 56 odstavec 2 písmeno a) TrZ do věznice s ostrahou, když nesplňoval zákonné podmínky pro zařazení do přísnějšího typu věznice, tedy do věznice se zvýšenou ostrahou.

28. Současně nalézací soud ve smyslu § 43 odstavec 2 TrZ správně zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 4 T 65/2018, spolu se všemi dalšími rozhodnutími na tento výrok obsahově navazujícími, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Respektoval přitom i sjednocující stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR sp. zn. Tpjn 301/2010, neboť ve výroku o trestu vymezil sbíhající se přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1 TrZ z již zmíněného rozsudku Okresního soudu v Chebu sp. zn. 4 T 65/2018 s nyní posuzovanou trestnou činností obžalovaného.

29. Správný a zákonný byl shledán i výrok o náhradě škody učiněný podle § 228 odstavec 1 tr. ř. stran poškozených Martiny T., Lucie L. a Jaroslava Š., kteří se k trestnímu řízení vedenému vůči obžalovanému připojili se svými nároky na náhradu škody řádně a včas. Výše jim způsobené majetkové škody bezpečně vyplynula z provedeného dokazování, přičemž vznikla jednoznačně v důsledku zaviněného protiprávního jednání obžalovaného popsaného v bodech 4), 6) a 9) výroku o vině rozsudku. Okresní soud proto nepochybil, pokud na náhradě způsobené škody přiznal poškozeným Martině T. částku ve výši 50 000 Kč, Lucii L. částku ve výši 2 050 Kč a Jaroslavu Š. částku ve výši 12 000 Kč.

30. Jelikož odvolání obžalovaného Lukáše L. nebylo shledáno důvodným, bylo krajským soudem zamítnuto podle § 256 tr. ř.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Olga Lysoňová
Vypravila Hana Kocurová

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odstavec 1 písmeno a) - l) trestního řádu nebo § 265b odstavec 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 12. srpna 2019

Mgr. Radek Adamus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Olga Lysoňová
Vypravila Hana Kocurová